

- Thưa ngài trung tá, có điện khẩn của trung tâm, đánh từ Sài Gòn.

Uyliam như vẫn mãi mê ngắm hoa. Gã đưa mấy ngón tay dài và trắng như bàn tay học trò, vuốt nhẹ cánh hồng nhung vàng phơn phớt tơ. Một lát sau, gã từ từ quay lại, neho mắt nhìn viên đại úy từ nãy tới giờ vẫn đứng nghiêm như một khúc gỗ. Gã nói bằng một thứ tiếng Việt rất sôi:

- Thứ nhất, tôi không phải là trung tá. Tôi là Uyliam, chủ công ty thép Rôbốc Uyliam và con trai. Lần cuối cùng tôi nhắc anh điều đó. Thứ hai, để điện trên bàn. Đã vào sổ rồi chứ?

- Thưa trung... À, xin ngài tha lỗi, thưa ngài, bà thư ký đã...

- Thôi đủ rồi. Uyliam đột ngột ngắt lời.

Gã cúi kính sai những bước dài trong căn phòng, đi đi lại lại. Đứng chờ một lúc không thấy Uyliam ra lệnh gì, viên đại úy ắp úng rồi hỏi nho nhỏ:

- Dạ, thưa ngài... còn gì...

Lúc ấy, Uyliam mới nhớ ra gã kia còn ở trong phòng. Không hiểu vì lý do gì, Uyliam nhếch mép:

- Anh còn đứng đây làm gì hả?

Viên đại úy vội rập gót, quay lưng bước nhanh ra cửa. Nhìn trước nhìn sau không thấy gì, hẩn rút khăn mùi xoa lau vội mồ hôi túa đầm đìa trên cái trán thấp lè tè. Hẩn biết, một khi Uyliam đã nói với giọng như vậy, nghĩa là gã đang bức mình. Thành - tên viên đại úy - không còn lạ gì tính khí gã trung tá đóng vai nhà tư bản này. Hơn một năm nhận nhiệm vụ tháp tùng kiêm bảo vệ trung tá tình báo Hoa Kỳ Giêm Uyliam, Thành thừa hiểu phong cách của những đồng minh đàn anh, song hẩn vẫn cho Uyliam là một người Mỹ lịch sự và thân thiện. Ngoại trừ những khi ngài có công việc đi Ha-oai hay đâu đó, còn thì bình thường, Thành là người tin cậy,